

РОБЪРТ Л. МАКГРАТ

ОТПЛАТАТА

Превод от английски: Мария Стамболиева, 1987

chitanka.info

Особен беше този Чули Рос, което си е истина. Като за деветгодишно хлапе имаше повече странности и от ловджийско кученце. Не че беше тъп — просто различен. Такъв един докачлив. И все четеше. Затова никой в Сънрайз не му обърна внимание, когато се появи, помъкнал черното си коте, в утрото, определено за линчуването с главно действащо лице Танър Хигинс. Никой не си направи труда да го изпъди. Просто не му обърнаха внимание.

Някой извика:

— Хайде да приключваме!

— Да си каже последната дума — обади се друг. — Обеси човек без последна дума и духът му ще те гони седем пъти по седемдесет години!

Всички бяха тук — всички мъже от Сънрайз: Рим Кътлър с бяла грива, поради липсата на съдия, проповедник, съдия-изпълнител и тям подобни длъжностни лица той играеше ролята, която за момента бе най-нужна; татуираният Сет Андърс — той беше плавал по моретата до Индия и беше попил голям брой странни индуски вярвания и представи; богобоязливият Танър Хигинс — бивш учител, кротък човечец, от ония тихи води, дето са най-дълбоки, сега осъден за убийството на най-добрия си приятел; и тринадесетина други граждани, всичките обзети от треската да приключат тази история преди изгрев-слънце, според обичая на градчето.

— Е, добре! — изрева Рим Кътлър. — Истина е, всеки човек има право на последна дума. Почвай, Танър, ама не я протакай, че нямаме време за губене.

— Има ли смисъл? — каза Танър Хигинс, възседнал скръбно коня, с вързани отзад ръце... — Каквото имаше да се казва, беше казано.

— Това ли е всичко, дето имаш да казваш? — попита Рим Кътлър.

— Не съм го убивал! — изрева Танър Хигинс. — Нямам нищо общо с всичко това!

Рим Кътлър изплю през зъби кехлибарена струйка в прахта.

— Тогава кой е?

— Казах ви, не зная! — Танър поклати безпомощно глава.

— Твоя беше брадвата, нали? — каза Рим Кътлър.

— Да, моята беше, но не съм го направил аз!

— И твоето момиче закачаше, нали?

— Да, моето момиче! Но не бих убил човек заради жена!

— Тогава може би за пари — подхвърли Рим Кътлър. — Казват, че Джак Бронсън имал пари. Може за това да е било.

— Вижте, за последен път ви казвам, не съм убивал Джак! Той беше добър човек, най-добрият ми приятел! Никога не бих го убил! Никого не бих убил!

— Губим си времето, Рим — прекъсна го Сет Андърс. — Наближава изгревът. Да приключваме.

— Добре, момчета — каза Рим Кътлър. — Доведете она кон.

— Господин Кътлър, моля — настойчиво се намеси едно тънко, пискливо гласче.

— Какво... а! Върви си вкъщи, Чули. Тук не е място за деца.

— Господин Кътлър, да не се каните да биете Танър Хигинс с камшик?

— А че... — Рим Кътлър се огледа смутено. — И тъй може да се каже. А сега марш вкъщи, дето ти е мястото.

— Той нищо не е направил, господин Кътлър. Не е той.

— Хайде, марш! Това не е място за деца!

Ръката на Сет Андърс се спусна, за да вдигне детето на седлото, но черното коте се наежи и малките му нокти се забиха надълбоко.

— Ох, сине майчин!

— Аз зная кой го направи — каза тогава Чули Рос, като пригладваше козината на черното коте. — Зная кой уби Джак Бронсън.

Известно време — нито звук.

— Я пак, сине? — Когато искаше, Рим Кътлър можеше да говори и благо.

— Ка-казях, че зная кой уби Джак Бронсън. И не беше господин Хигинс.

— Ха! — изсумтя Сет Андърс. — Да не си го убил ти, а?

Чули го погледна безмълвно, като галеше котето.

— Е, добре, синко — каза Рим Кътлър, — значи знаеш кой го е направил. А сега ни кажи.

— Трябва ли? — Чули се озърна.

— Май ще трябва, Чули — каза Рим Кътлър. — Днес е денят на правосъдието.

— Беше... беше... — Чули ги огледа един по един, като се въртеше смутено.

— Хайде, синко, говори!

— Беше... този!

Малкото пръстче сочеше. Седемнадесет чифта очи, включително тези на черното коте, се обърнаха към един човек.

— Как не! — избухна Сет Андърс, целият почервенял. — И вие ще повярвате на това смахнато хлапе?

— Никой не е казал такова нещо — бавно изрече Рим Кътлър. — Но днес никого няма да бесим. Слънцето изгря.

Червената топка на изток прочисти хоризонта. Очите се откъснаха от Сет Андърс, обърнаха се на изток, за да се уверят в изгрева, а после нервно обиколиха присъстващите Танър Хигинс, Рим Кътлър, Чули Рос и черното коте.

— Защо мислиш, че Сет Андърс е убил Джак Бронсън, Чули? — меко попита Рим Кътлър.

— За-защото го видях — едва промълви момчето. — Бя-бях се скрил.

— Проклет лъжец! — провикна се Сет Андърс по-силно, отколкото беше нужно.

— Чули — тихо проговори старият Рим Кътлър, — да не си измисляш? Сигурен ли си — той изгледа останалите сериозно, — че не си прочел това в някоя книга?

— Видяхме го — настоя Чули. — Аз... и Джак.

— Джак? Джак Бронсън ли?

— Не, Джак, котенцето ми — каза Чули. — Видяхме го.

— Но защо — търпеливо попита Рим Кътлър, — защо ще иска Сет да пречука някого? Защо му е било да убива Джак Бронсън?

Момчето погледна Сет Андърс, но той остана невъзмутим.

— За пари. За пари беше.

Сет Андърс бързо скочи от коня и посегна към момчето. Черното коте отново се наежи, изфуча и за малко да забие нокти и в другата ръка.

— Джак... котето ми... не... го... харесва.

Сега всички обърнаха очи към Сет Андърс. Нямаше съмнение — лицето му, допреди малко червено, беше станало бяло като

вътрешността на варел за брашно, от тези, дето ги продават в магазините.

— Той... той е! — прошепна дрезгаво Сет Андърс.

— Какво става бе, човек? Да не се побърка?

— Той... той е... върнал се е! Той! Той! — В ранното утро проехтя вик, ридание.

— Чули — каза Рим Кътлър, — вземи си котето и се разкарай нанякъде.

Момчето се повлече сред облак прах.

— Е — изрева Рим Кътлър, — имаш ли да кажеш нещо, Сет?

— Аз... аз го направих! — Гласът му се пресече. — Аз го направих! Не знаех! Не очаквах това!

— А използва брадвата на Танър? — попита Рим Кътлър.

— Взех я на заем. Не смятах да го убивам. Не искаше да ми даде парите — вече стенеше Сет. — Не знаех, че ще се върне!

— Момчета, май за малко да направим грешка — каза Рим Кътлър. — Мисля, че имаме огромна вина пред Танър Хигинс. Доста време ще мине, преди да успеем да я изкупим.

Мъжът с вързаните зад гърба ръце седеше отпуснат, с потъмняла от пот риза.

— Мисля, че сме много задължени на Чули Рос — тихо каза Танър Хигинс. — А може би и на още някого. — Той погледна нагоре към небето, а другите се извърнаха и сведоха очи към земята.

— Май най-добре ще е да дойдеш с нас, Сет — Рим Кътлър даде знак на останалите. — Да се връщаме! — Със силен удар на ножа той срязва връзките на ръцете на Танър. После го потупа по крака, поколеба се за миг и се отдалечи.

Танър Хигинс изчака, а когато всички си тръгнаха, слезе от коня и бавно тръгна към момчето.

— Чули! Искам да ти благодаря — каза той. — Това беше смела постъпка. — Той протегна ръка, а момчето смутено я стисна. — Но трябваше да им кажеш по-рано, преди няколко дни, когато беше процесът. Защо не им каза по-рано?

— Н-не знаех какво смятат да правят — каза момчето. — Господин Хигинс...

— Да, Чули?

— Господин Хигинс, какво имаше предвид Сет Андърс, когато каза „Той е“? За кого говореше?

— Ами, Чули, той май реши, че това твоє черно котенца всъщност е Джак Бронсън, който се е върнал, за да го преследва. Това е нещо, което наричат прераждане, вид суеверие.

— Като това, че черните котки носят нещастие?

— Точно така, Чули. Понеже котето ти се казва Джак и така нататък, Андърс си помисли, че духът на Джак Бронсън е тук, вътре в котето, и го преследва.

— Господин Хигинс, искам да ви кажа нещо.

— Кажи, Чули.

— Джак Бронсън не може да е вътре в котето ми. То е женско коте. Истинското му име е Джаки, но си помислих, че ще ми се смеят, и затова го нарекох Джак.

Танър Хигинс избърса челото си с ръка и отново погледна към небето с благоговение.

— Господин Хигинс...

— Още нещо ли има, Чули?

— Да, господине. Аз... аз всъщност не видях Сет Андърс да убива Джак Бронсън. Аз... аз всъщност си помислих, че може да е той.

— Какво?

— Помислих си, че може би е той. Той все ми се присмиваше... за това, че чета.

— О! — Танър Хигинс поклати глава.

— Мисля си, сега май ние с вас сме квит, господин Хигинс.

— Квит ли, Чули? Какво искаш да кажеш?

— Аз ви направих услуга — каза Чули Рос — и ви се отплатих.

— За какво, Чули? Ти нищо не ми дължиш.

Момчето погали сгушеното в ръцете му черно коте.

— Разбира се, че ви дължа, господин Хигинс. Не си ли спомняте? Та вие ме научихте да чета!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.